

Cheryl A. Esplin

a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Împărtășania – o reînnoire a sufletului

Spiritul vindecă și reînnoiește sufletele noastre. Binecuvântarea promisă a împărtășaniei este că noi vom „avea întotdeauna Spiritul Său cu [noi]”.

Un grup de tinere m-au întrebat odată: „Ce ați dori să fi știut atunci când erăți de vârstă noastră?” Dacă ar fi să răspund la acea întrebare acum, aș include acest gând: „Aș fi dorit ca, atunci când eram de vârstă voastră, să fi înțeles semnificația împărtășaniei mai bine decât o făceam. Aș fi dorit să înțeleg împărtășania în felul în care vârstnicul Jeffrey R. Holland a descris-o. Dânsul a spus: «Una dintre invitațiile care sunt incluse în rânduiala de împărtășanie este ca ea să fie o adevărată experiență spirituală, o comuniune sfântă, o reînnoire a sufletului»¹».

Cum poate împărtășania „să fie o adevărată experiență spirituală, o

comuniune sfântă, o reînnoire a sufletului” în fiecare săptămână?

Împărtășania devine o experiență spirituală care ne întărește, atunci când ascultăm rugăciunile de împărtășanie și ne reînnoim legămintele. Pentru a face acest lucru, trebuie să dorim să luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos.² Referindu-se la această promisiune, președintele Henry B. Eyring ne-a învățat: „Aceasta înseamnă că trebuie să ne considerăm ca fiind ai Lui. Îl vom pune pe El pe primul loc în viața noastră. Vom dori ceea ce dorește El, nu ceea ce dorim noi sau ceea ce lumea ne învață să dorim”³.

Când luăm din împărtășanie, de asemenea, facem legământ să „[ne amintim] întotdeauna”⁴ de Isus Hristos. În noaptea de dinaintea răstignirii Sale, Isus i-a adunat pe apostoli în jurul Său și a instituit modul de administrare al împărtășaniei. El a rupt pâinea, a binecuvântat-o și a spus: „Luați, mâncați; aceasta este în amintirea trupului Meu, pe care Îl dau ca răscumpărare pentru voi”⁵. Apoi a luat o cupă cu vin, a adus mulțumiri, a dat-o apostolilor Săi ca să bea și a spus: „Aceasta este în amintirea sângelui Meu..., care este vărsat pentru toți aceia care vor crede în numele Meu”⁶.

Printre nefiți și, din nou, la restaurarea Bisericii Sale în zilele din urmă, El a repetat că trebuie să luăm din împărtășanie în amintirea Lui.⁷

Atunci când luăm din împărtășanie, depunem mărturie lui Dumnezeu că ne vom aminti de Fiul Său întotdeauna, nu numai în timpul scurtei rânduieli de împărtășanie. Aceasta înseamnă că mereu vom privi la exemplul Salvatorului și la învățăturile Sale, pentru a ne călăuzi gândurile, alegerile și faptele.⁸

Rugăciunea de împărtășanie ne amintește, de asemenea, că trebuie „[să ținem] poruncile pe care El [ni] le-a dat”⁹.

Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”¹⁰. Împărtășania ne oferă o ocazie de introspecție și o ocazie de a ne îndrepta inimile și voința către Dumnezeu. Supunerea față de porunci aduce puterea Evangheliei în viețile noastre, precum și o mai mare pace și spiritualitate.

Împărtășania asigură un răgaz de adevărată experiență spirituală, în timp ce medităm la puterea mântuitoare și care ne întărește, pe care ne-a transmis-o Salvatorul prin ispășirea Sa. Recent, o conducătoare a Tinerelor Fete a învățat despre tăria pe care o primim atunci când ne străduim să

luăm cu considerație din împărtășanie. Lucrând ca să încheie o cerință pentru Progresul personal, ea și-a stabilit ca obiectiv să se concentreze asupra cuvintelor imnurilor și rugăciunilor de împărtășanie.

În fiecare săptămână, ea și-a făcut o autoevaluare în timpul împărtășaniei. Și-a amintit de greșeli pe care le făcuse, luându-și angajamentul să fie mai evlavioasă săptămâna următoare. Ea era recunoscătoare pentru că putea să-și corecteze felul de a fi și să devină curată. Amintindu-și despre această experiență, ea a spus: „Puneam în practică procesul de pocăință din ispășire”.

Într-o duminică, după ce și-a încheiat autoevaluarea, a început să se simtă abătută și pesimistă. Își dădea seama că făcea aceleași greșeli iar și iar, în fiecare săptămână. Dar după aceea a avut impresia clară că neglija o parte importantă a ispășirii – puterea care întărește, a lui Hristos. Ea uita de toate ocaziile în care Salvatorul o ajutase să fie persoana care avea nevoie să fie și să slujească mai mult decât era capacitatea ei.

Luând în considerare acest lucru, ea a meditat din nou asupra săptămânii precedente. Ea a spus: „Un sentiment de bucurie mi-a risipit melancolia atunci când mi-am dat seama că El îmi oferise multe ocazii favorabile și multe abilități. Am simțit recunoștință atunci când mi-am dat seama de abilitatea pe care am avut-o să fiu receptivă la nevoile copiilor mei, atunci când acestea nu erau evidente. Mi-am dat seama că într-o zi, când simțeam că nu mai pot să duc nimic la bun sfârșit, am putut să-i spun cuvinte de încurajare unei prietene. Dădusem dovadă de răbdare într-o situație în care, de obicei, reacționez în mod contrar”.

Ea a concluzionat: „Când I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru puterea care mă întărește oferită de Salvator, m-am simțit mult mai optimistă față de

procesul de pocăință la care lucram și am privit spre săptămâna următoare cu speranță reînnoită”.

Vârstnicul Melvin J. Ballard ne-a învățat despre modul în care împărtășania poate fi o experiență vindecătoare și purificatoare. Dânsul a spus:

„Este cineva printre noi, care nu-și rănește spiritul prin cuvânt, gând sau faptă, în intervalul de timp dintre sabbaturi? Facem lucruri pe care le regretăm și dorim să fim iertați... Mijlocul de a obține iertare este... de a ne pocăi de păcatele noastre, de a merge la cei împotriva cărora am păcătuțit sau pe care i-am rănit și de a obține iertarea lor și apoi să ne întoarcem la masa de împărtășanie unde, dacă ne-am pocăit sincer și suntem într-o stare de spirit potrivită, vom fi iertați și suflete noastre vor avea parte de vindecare spirituală ...

„Eu mărturisesc”, a spus vârstnicul Ballard, „că se simte prezența unui spirit atunci când se administrează împărtășania, care te încălzește din cap până în picioare; simți cum se vindecă rănilor sufletești și povara este ușurată. Mângâierea și fericirea vin în sufletul care este demn și cu adevărat dornic să primească din aceasta hrană spirituală”¹¹.

Sufletele noastre rănite pot fi vindecate și reînnoite nu numai datorită faptului că pâinea și apa ne amintesc de sacrificarea trupului și sângelui Salvatorului, dar și datorită faptului că simbolurile ne amintesc, de asemenea, că El va fi întotdeauna, pentru noi, „pâinea vieții”¹² și „apă vie”¹³.

După administrarea împărtășaniei către neștiți, Isus a spus:

„Cel care va mânca din pâinea aceasta va mânca din trupul Meu pentru sufletul său; iar sufletul lui nu va flămânzi și nu va înseta niciodată, ci va fi sătul.”

Acum, când mulțimea a mâncat și a băut, iată, ei au fost umpluți de Spirit”¹⁴.

Cu aceste cuvinte, Hristos ne învață că Spiritul vindecă și reînnoiește sufletele noastre. Bindecuvântarea promisă a împărtășaniei este că noi vom „avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]”¹⁵.

Atunci când iau din împărtășanie, uneori îmi imaginez un tablou care Îl înfățișează pe Salvatorul Înviat, cu brațele întinse înainte, ca și cum este gata să ne îmbrățișeze cu dragoste. Iubesc acest tablou. Când mă gândesc la el, în timpul administrării împărtășaniei, sufletul meu este înălțat spiritual pentru că aproape aud cuvintele Salvatorului: „Iată, brațul milei Mele este întins către voi și oricine va veni, pe acela Eu îl voi primi; și binecuvântați sunt aceia care vin la Mine”¹⁶.

Deținătorii Preoției aaronice Îl reprezintă pe Salvator atunci când pregătesc, binecuvântează și distribuie împărtășania. Atunci când un deținător al preoției își întinde brațul pentru a ne oferi simbolurile sacre, este ca și când Salvatorul Însuși Își întinde brațul milosteniei, invitându-ne pe fiecare dintre noi să ne împărtășim din darurile prețioase ale iubirii care a devenit disponibilă prin sacrificiul Său ispășitor – daruri de pocăință, iertare, alinare și speranță.¹⁷

Cu cât medităm mai mult la însemnătatea împărtășaniei, cu atât aceasta devine mai sacră și mai plină de semnificație pentru noi. Iată cum

s-a exprimat un tată în vârstă de 96 de ani, când fiul său l-a întrebat: „Tată, de ce mergi la Biserică? Nu poți să vezi, nu poți să auzi, îți este greu să te deplasezi. De ce mergi la Biserică?” Tatăl a replicat: „Pentru împărtășanie. Merg pentru a lua din împărtășanie”.

Fie ca fiecare dintre noi să vină la adunarea de împărtășanie pregătit să aibă „o adevărată experiență spirituală, o comuniune sfântă, o reînnoire a sufletului”¹⁸.

Eu știu că Tatăl nostru Ceresc și Salvatorul nostru trăiesc. Sunt recunoscătoare pentru prilejul oferit de împărtășanie de a simți dragostea Lor și de a ne împărtăși din Spirit. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), p. 283.
2. Vezi Doctrină și legăminte 20:77.
3. Henry B. Eyring, „That We May Be One”, *Ensign*, mai 1998, p. 67.
4. Doctrină și legăminte 20:77, 79.
5. Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 26:22 (în Matei 26:26, notă de subsol c și în Bible appendix).
6. Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 26:24 (în Bible appendix); vezi, de asemenea, Matei 26:26–28; Marcu 14:22–24; Luca 22:15–20.
7. Vezi 3 Nefi 18:7, 11; Doctrină și legăminte 20:75.
8. Vezi „How do I keep my covenant to always remember the Savior?” *Come, Follow Me* programa pentru Școala de duminică; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Fideli credinței: referințe pentru Evanghelie*, (2004), p. 91–93
9. Doctrină și legăminte 20:77.
10. Ioan 14:15.
11. Melvin J. Ballard, in Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), p. 132–133.
12. Ioan 6:48.
13. Ioan 4:10.
14. 3 Nefi 20:8–9.
15. Doctrină și legăminte 20:77.
16. 3 Nefi 9:14.
17. Sunt recunoscătoare lui Ann Madsen pentru observația ei asupra acestui principiu.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, p. 283.

Vârstnicul Chi Hong (Sam) Wong
din Cei Șaptezeci

Să salvăm fiind uniți

Pentru a-L ajuta pe Salvator, trebuie să fim uniți și să lucrăm în armonie. Toată lumea, fiecare poziție, fiecare chemare este importantă.

Îl auzim adesea pe președintele Thomas S. Monson spunând: „[Întindeți-vă] brațele pentru a salva”¹. Îmi vine în minte o relatare din Noul Testament. Aceasta ilustrează perfect modul în care membrii și misionarii se pot uni și pot lucra împreună în consiliile episcopilor pentru a-și întinde brațele și a salva. Relatarea se găsește în Marcu 2:1–5. Descopăr faptul că experiențele pe care le-a folosit Isus pentru a ne învăța anumite doctrine sau principii sunt mereu pline de inspirație și ușor de înțeles.

Unul dintre protagoniștii acestei relatări era un bărbat care suferea de paralizie, cineva care nu se putea mișca fără ajutor. Acest bărbat trebuia să rămână mereu acasă așteptând să primească ajutor.

În zilele noastre, am putea citi această relatare în felul următor. Patru persoane aveau de îndeplinit o însărcinare din partea episcopului de a vizita acasă un bărbat care suferea de paralizie. Pot vedea că una dintre ele venea din partea Societății de Alinare, una din partea Cvorumului vârstnicilor, una din partea Preoției aaronice și ultima, dar nu cea din urmă, era un misionar cu timp deplin. În ultimul consiliu al episcopiei, după ce se sfătuiseră împreună cu privire la nevoile din cadrul episcopiei, episcopul oferise însărcinări „de salvare”. Acestea patru au fost desemnate să-l ajute pe acest bărbat care suferea de paralizie. Nu puteau aștepta ca el să vină la biserică de unul singur. Trebuiau să-l viziteze acasă la el. Trebuiau să-l caute

